

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ШЕБАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 30664/05)

Рішення

СТРАСБУРГ

15 жовтня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

15 січня 2010 року

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Шебанов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Мириана Лазарова Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після наради за зачиненими дверима 22 вересня 2009 року,
постановляє таке рішення, винесене того самого дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 30664/05) проти України, поданою до Суду на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Шебановим Валентином Семеновичем (далі — заявник) 27 липня 2005 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 20 травня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити Уряду скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та за статтею 13 Конвенції стосовно надмірної тривалості першої частини провадження. Також Суд відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, 1960 року народження, проживає у місті Донецьку, Україна.

5. У жовтні 1999 року щодо державного підприємства «Червона Зірка» (далі — підприємство), працівником якого був заявник, було розпочато процедуру банкрутства.

6. 8 серпня 2002 року Пролетарський районний суд м. Донецька зобов'язав підприємство виплатити заявникові 4150,39 грн¹ як відшкодування заборгованості по заробітній платі та інших платежах.

7. 9 жовтня 2002 року господарський суд Донецької області визнав підприємство банкрутом.

8. Процедура ліквідації триває з грудня 2002 року.

9. Рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконане у листопаді 2008 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладено в рішенні від 27 липня 2004 року у справі «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–19, 27 липня 2004 року.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

11. Заявник скаржився на неспроможність державних органів своєчасно виконати рішення суду, винесене на його користь, та на відсутність відповідних засобів юридичного захисту. Він посилався на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

A. Щодо прийнятності

12. Уряд висунув заперечення про невикористання заявником національних засобів захисту, подібні до тих, які уже були відхилені

Судом у декількох рішеннях (див. справи «Сокур проти України» (*Sokur v. Ukraine*), № 29439/02, 16 грудня 2003 року, «Сичов проти України» (*Sychev v. Ukraine*), № 4773/02, пп. 42–46, 11 жовтня 2005 року, «Колосенко проти України» (*Kolosenko v. Ukraine*), № 40200/02, пп. 12–15, 26 квітня 2007 року). Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з тих самих причин.

13. Суд зазначає, що скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших причин. Таким чином, подана скарга є прийнятною.

В. Щодо суті

14. У своїх зауваженнях Уряд стверджував про відсутність порушень пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

15. Заявник не надав своїх зауважень.

16. Суд зазначає, що рішення суду, винесене на користь заявника, залишалося невиконаним протягом 6 років та 4 місяців.

17. Суд зазначає, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у справах, що піднімають аналогічні питання (див., наприклад, справу «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), № 18966/02, пп. 43 та 48, 29 червня 2004 року).

18. Дослідивши матеріали справи, Суд приходить до висновку, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, які могли б спонукати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

19. Таким чином, Суд встановлює наявність порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

21. У своїх скаргах заявник не вимагав присудження йому справедливої сатисфакції. Відповідно Суд вирішує не присуджувати жодних виплат.

В. Судові витрати

22. У своїй скарзі заявник не вимагав відшкодування понесених судових витрат, тому Суд вирішує не присуджувати відшкодування вказаних витрат.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- 1.** *Оголошує* скаргу прийнятною.
- 2.** *Постановляє*, що в цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
- 3.** *Постановляє*, що в цій справі мало місце порушення статті 13 Конвенції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 15 жовтня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова